

Jó nevetni; játék körbeállni szamarunkat
és a vízzel telt műanyag kannát a hátára tenni.

Ugrattuk egymást, amikor a segélyszállítmányt hozták,
aki nem figyelt, lábára léptünk és kilöktük a sorból.

A katonák ránk szóltak, komolykodva nyomták kezünkbe a vizet,
volt, aki megszeppent.

Szüleim otthon várnak;
nagyanyám láztól soványan fekszik,
víz kell neki, mondták,
de én mentem a többiekhez játszani.

Nem akartam hallgatni, ahogy félrebeszél –
a majomtengerről, a bőrvitorlákról, a kígyóarcú kalózokról,
a tűzről, a halnak öltözött sámánról.

Kergetőztünk testvéreimmel,
ismeretlen épületek között csatangoltunk,
elképzeltük, hogy a város urai vagyunk.

Most még erős a Nap,
alkonyatig haza kell érniük.
Szamarunk, a műanyag púpjával,
tevévé változott, mesélünk róla.